

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 03. juna 2019. godine
Br. ref.: RK 1368/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučajevima br. KI177/18, KI182/18 i KI191/18

Podnosilac

Rrahman Halili, Gani Bekteshi i Xhevat Shala

Ocena ustavnosti 3 rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo, koja su doneta u periodu između 10. septembra i 18. oktobra 2018. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev KI177/18 je podneo Rrahman Halili, zahtev KI182/18 je podneo Gani Bekteshi i zahtev KI191/18 je podneo Xhevat Shala. Svi napred imenovani (u daljem tekstu: podnosioci zahteva) su iz opštine Srbica.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju ustavnost 3 (tri) odluke Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud), i to: Rrahman Halili – rešenje Rev. br. 257/2018 od 10. septembra 2018. godine, Gani Bekteshi – rešenje Rev. br. 281/2018 od 18. septembra 2018. godine i Xhevat Shala – rešenje Rev. br. 306/2018 od 18. oktobra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su podnosiocima zahteva navodno povređena prava zagarantovana članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 15. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

4. Zahtevi su zasnovani na stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2018 (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 14. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva KI177/18 je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 19. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva KI182/18 je podneo svoj zahtev Sudu.
7. Dana 14. decembra 2018. godine, podnosilac zahteva KI191/18 je podneo svoj zahtev Sudu.
8. Dana 12. decembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca za slučaj KI177/18, i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban (članovi).
9. Dana 12. decembra 2018. godine, u skladu sa stavom 1 pravila 40 (Spajanje i razdvajanje zahteva) Poslovnika, predsednica Suda je naložila spajanje zahteva KI182/18 sa zahtevom KI177/18.
10. Dana 24. decembra 2018. godine, u skladu sa stavom 1 pravila 40 (Spajanje i razdvajanje zahteva) Poslovnika, predsednica Suda je naložila spajanje zahteva KI191/18 sa zahtevima KI177/18 i KI182/18.

11. Dana 22. januara 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji i spajanju zahteva.
12. Istog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud o registraciji zahteva i njihovom spajanju.
13. Dana 14. maja 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

14. U periodu između 17. juna 2009. i 18. septembra 2017. godine, podnosioci zahteva su pojedinačno podneli tužbe Osnovnom sudu u Mitrovici, ogranak u Srbici (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv Vlade Republike Srbije radi naknade materijalne i nematerijalne štete koja im je pričinjena za vreme rata, tokom 1998. i 1999. godine.
15. U periodu od 20. septembra 2013. do 30. aprila 2018. godine, Osnovni sud je pojedinačnim odlukama odbacio tužbe podnosilaca zahteva i oglasio se nenadležnim za odlučivanje.
16. Podnosioci zahteva su uložili Apelacionom sudu pojedinačne žalbe na odluke Osnovnog suda, navodeći da je došlo do bitnih povreda odredaba parničnog postupka. Podnosioci zahteva su tražili da se odluke Osnovnog suda ponište, a zahtevi podnosilaca proglase prihvatljivim.
17. U periodu između 30. maja 2018. i 31. jula 2018. godine, Apelacioni sud je doneo zasebne odluke, kojima je odbio svaku od žalbi podnosilaca zahteva i potvrdio odluke Osnovnog suda.
18. Svaki od podnosilaca zahteva je pojedinačno podneo zaseban zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, navodeći da postoje bitne povrede odredaba parničnog postupka. Tražili su da se njihovi zahtevi za reviziju usvoje, odluke Apelacionog i Osnovnog suda ponište i njihov predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno razmatranje. Podnosioci zahteva su naveli da postoje druge odredbe Zakona o parničnom postupku, kojima se uređuje pitanje nadležnosti za njihove predmete. Između ostalog, prema njihovim navodima, u ovim predmetima je trebalo primeniti odredbe članova 28, 47, 51, 60. i 61. Zakona o parničnom postupku, koje se odnose na nadležnost sudova u sporovima sa međunarodnim elementom.
19. U periodu između 10. septembra i 18. oktobra 2018. godine, Vrhovni sud je doneo zasebne odluke [vidi stav 3 ovog rešenja], kojima je odbio, kao neosnovane, zahteve za reviziju svakog od podnosilaca zahteva. Glavni argumenti Vrhovnog suda u svakoj od tih odluka su bili sledeći:

“Uzimajući u obzir [odredbe Zakona o parničnom postupku] ZPP, kao i činjenicu da je tužbom tužena Republika Srbija – Vlada R.S. u Beogradu [...] u konkretnom slučaju se radi o imovinsko-pravnom sporu sa drugom državom, i važe norme međunarodnog prava i za takav spor nacionalni sud nije nadležan da donese odluku, stoga, Vrhovni sud Kosova ocenjuje

da su Osnovni sud i Apelacioni sud na pravilan način primenili odredbe člana 18.3 i člana 39. st. 1 i 2 ZPP-a, kada su se oglasili nenadležnim da sude o ovoj pravnoj stvari i odbacili tužbu [podnosilaca zahteva], jer je opšte mesno nadležan sud na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, tako da se [i] sedište Skupštine Republike Srbije kao tužene strane ne nalazi na teritoriji sudova Republike Kosovo.

[...]

Odredba člana 28 ZPP-a, na koju se pozivaju podnosioci zahteva, a kojom se određuje nadležnost naših sudova u sporovima sa međunarodnim (stranim) elementom, ne može se primeniti u konkretnom slučaju zbog činjenice što se ovaj predmet ne tiče ni stranih fizičkih lica niti stranih pravnih lica, već se tiče strane države, sa kojom do sada država Kosovo na čijoj je teritoriji šteta prouzrokovana, nema nikakve međunarodne sporazume [...] u vezi sa nadležnošću nacionalnih sudova za ove vrste sporova. [...] Ne stoji ni navod iz revizije [podnosilaca zahteva] da se u konkretnom slučaju radi o izabranoj mesnoj nadležnosti na osnovu članova 47, 51. i 61. ZPP-a, jer, po oceni Vrhovnog suda, ove odredbe se ne tiču ovog konkretnog slučaja [...], nižestepeni sudovi su pravilno primenili odredbu člana 18.3 ZPP-a, uzimajući u obzir i druge razloge koji su navedeni iznad”.

Navodi podnosilaca zahteva

20. Navodi podnosilaca zahteva su identični, te ih stoga Sud predstavlja kao iste navode za sve podnosiocce ovih spojenih zahteva.
21. Podnosioci zahteva navode da su im odlukama Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 15. UDLJP.
22. Podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi “*pogrešno primenili važeći zakon koji se odnosi na mesnu nadležnost Osnovnog suda [...], jer je sud koji je mesno nadležan za suđenje u pravnim stvarima, uvek onaj sud na čijoj teritoriji je izvršen zločin, moralna odnosno materijalna šteta! Ova definicija važećeg pravnog stava se podudara i sa interesom oštećene strane, načelom ekonomičnosti u sudskim i upravnim postupcima, a u skladu je i sa međunarodnim principom – per loci, upućivanje tužbi na osnovu mesta gde je izvršen zločin”.*
23. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 21. stav 1 Ustava, navode da redovni sudovi “*nisu primenili napredne međunarodne standarde za ljudska prava. Jedan od tih standarda je pružanje mogućnosti oštećenoj strani da inicira pitanje kompenzacije moralne i materijalne štete koja je nastala kao rezultat direktnog delovanja od strane srpskih organa [...]*”.
24. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 22. Ustava, navode da “*ljudska prava zagarantovana međunarodnim konvencijama, sporazumima i instrumentima imaju premoć, u slučaju konflikta, nad odredbama zakona i*

ostalim aktima javnih institucija [...] podnošenje tužbi pred domaćim sudovima je zasnovano i na članu 6. EKLJP i tački 15. UDLJP [...]”.

25. Podnosioci zahteva takođe navode da je *“obaveza primene Ženevske konvencije iz 1994. godine predviđena i u međunarodnom humanitarnom pravu Kosova”*. Prema navodima podnosioca, redovni sudovi su povredili ustavne odredbe jer nisu primenili odredbe međunarodnih konvencija, kao kategoriju unutrašnjeg pravnog poretka.
26. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 53. Ustava, izjavljuju *“iako Kosovo nije član Saveta Evrope i samim tim nije strana potpisnica Konvencije, to nikako ne predstavlja prepreku za sprovođenje normi Konvencije”*.
27. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 54. Ustava, takođe izjavljuju da im je *“uskraćeno pravo na sudsku zaštitu prava, pravo na pristup pravosuđu na nacionalnom nivou, kao i institucionalne garancije za zaštitu ljudskih prava”*.
28. Podnosioci zahteva se pozivaju na nekoliko primera iz međunarodne prakse, u kojima je, prema njihovim navodima, žrtvama Drugog svetskog rata dozvoljeno *“da podnesu individualne tužbe domaćim sudovima za naknadu štete koju im je pričinila Nemačka”*. U tom smislu, oni preciziraju da je u slučajevima Grčke i Italije, pojedincima pružena mogućnost da potražuju naknadu za *„štetu koju im je pričinila Nemačka tokom Drugog svetskog rata, u skladu sa međunarodnim principom ‘per loci’.”*
29. Na kraju, podnosioci zahteva traže od Suda da poništi odluke redovnih sudova i *“zatraži od Osnovnog suda u Mitrovici – odeljenje u Srbici da ponovi postupak u predmetu i presudi u skladu sa primenljivim zakonom i dobrim sudskim praksama pravnu stvar za naknadu moralne i materijalne štete [...]”*.

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud će prvo razmotriti da li su zahtevi ispunili uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje precizirane Zakonom i utvrđene Poslovníkom o radu.
31. Kao početna napomena, Sud primećuje da su predmetna stvar ovih spojenih zahteva i navodi izloženi u ovim zahtevima, slični sa onima u čitavom nizu drugih zahteva o kojima je Sud već odlučio (vidi odluke Ustavnog suda u slučajevima KI73/17, KI78/17 i KI85/17, rešenje o neprihvatljivosti od 23. oktobra 2017. godine; slučajevima KI KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17, rešenje o neprihvatljivosti od 10. januara 2018. godine; i slučajevima br. KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, rešenje o neprihvatljivosti od 19. februara 2019. godine).
32. Što se tiče prihvatljivosti zahteva u konkretnim slučajevima, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

33. Sud se u nastavku poziva na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

34. Sud se dalje poziva i na Poslovnik, konkretno na stav (2) pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], koji propisuje sledeće:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

35. Sud utvrđuje da su sva trojica podnosilaca zahteva ovlašćene strane i da isti osporavaju akt javnog organa, nakon što su iscrpeli sva pravna sredstva. Podnosioci zahteva su takođe naglasili prava i slobode za koje tvrde da su im povređeni konkretnim odlukama redovnih sudova, u skladu sa članom 48. Zakona, a takođe podneli su svoje zahteve u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona i pravilu 39 (1) (c) Poslovnika.

36. Dalje, što se tiče ova tri zahteva, Sud mora razmotriti da li je ispunjen uslov prihvatljivosti propisan u pravilu 39 (2) Poslovnika. U tom smislu, Sud podseća da podnosioci zahteva navode da su im redovni sudovi povredili nekoliko prava zaštićenih Ustavom, EKLJP i UDLJP, posebno naglašavajući pravo na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na sudsku zaštitu prava.

37. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi pogrešno protumačili važeći zakon, kada su se pozvali na mesnu nadležnost Osnovnog suda. Oni, dalje, tvrde da je sud na čijoj teritoriji je pričinjena šteta nadležan za suđenje u njihovim predmetima.

38. Sud smatra da se navodi podnosilaca zahteva, u suštini, odnose na tumačenje relevantnih zakonskih odredaba od strane redovnih sudova, a koje uređuju

njihovu mesnu nadležnost, odnosno nadležnost da se bave tužbama podnosioca zahteva.

39. Sud ponavlja svoj stav da pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, isto kao i relevantna zakonska tumačenja, u principu, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava zagaranovanih Ustavom, i shodno tome, on ne može postupati kao sud “četvrtog stepena” (vidi, između ostalog, slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33; kao i spojene slučajeve KI73/17, KI78/17 i KI85/17, podnosilac zahteva *Istref Rexhepi i 28 drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. novembra 2017. godine, stavovi 46 i 47).
40. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud razmotrio navode podnosioca zahteva u vezi sa tumačenjem koje su Apelacioni sud i Osnovni sud izneli o relevantnim zakonskim odredbama koje se odnose na nadležnost za suđenje u predmetima podnosioca.
41. Vrhovni sud je prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva, obrazložio da su Osnovni sud i Apelacioni sud pravilno primenili odredbe Zakona o parničnom postupku, kada su utvrdili da nisu imali nadležnost da sude u ovim sudskim predmetima. Iz tog razloga je Vrhovni sud odbacio navode podnosioca zahteva i obrazložio da je opšta mesna nadležnost na sudu na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, a koje se ne nalazi na teritoriji sudova Kosova.
42. Tako je u nekoliko svojih odluka (vidi, na primer, rešenje u predmetu Rev. br. 306/2018), Vrhovni sud, između ostalog, obrazložio sledeće:

“[...] na osnovu člana 28.2 ZPP-a, kada je reč o sporovima sa stranim elementom, domaći sud je nadležan samo ukoliko ta međunarodna nadležnost proizilazi izričito iz međunarodnog sporazuma ili samog zakona. [...] Članom 39.1 ZPP-a je predviđeno: “Za suđenja u sporovima protiv Kosova [...] opšte mesne nadležnosti je sud na čijoj se teritoriji nalazi sedište njene opštine. A stavom 2 ovog člana je predviđeno ‘za suđenje sporova protiv ostalih pravnih lica, opšte mesne nadležnosti je sud na čijoj se teritoriji nalazi njihovo registrovano sedište’. Tako, i u odredbi člana 54.1 Zakona o rešavanju sukoba zakona sa odredbama drugih država, predviđeno je da u pravno-imovinskim sporovima nadležnost domaćih sudova postoji ukoliko se u našoj zemlji nalazi imovina tuženog ili stvar koja se tužbom traži”.
43. Vrhovni sud je dalje precizirao da se slučaj podnosioca zahteva “*tiče strane države, sa kojom do sada država Kosovo na čijoj teritoriji je prouzrokovana šteta, nema nikakve međunarodne sporazume u vezi sa nadležnošću nacionalnih sudova za ove vrste sporova*”.
44. Sud smatra da su zaključci Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda postignuti nakon razmatranja svih argumenata i tumačenja koje su predočili podnosioci zahteva. Na taj način, podnosiocima je pružena mogućnost da u

svim fazama postupka predoče argumente i pravna tumačenja, koje smatraju važnim za svoje slučajeve.

45. Shodno tome, Sud zaključuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celosti, bili pravični i da se ne može argumentovati navod o proizvoljnim zakonskim tumačenjima od strane redovnih sudova.
46. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa “*njihovim pravom na sudsku zaštitu i pristup pravosuđu*”, Sud ističe i praksu Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) na koju je obavezan da se poziva u skladu sa članom 53. Ustava. S tim u vezi, Sud takođe naglašava i svoju sudsku praksu izgrađenu na osnovu sudske prakse ESLJP-a, u kojoj je istakao da postoje proceduralne prepreke koje nameće načelo suverenog imuniteta država – kao jedno od osnovnih načela međunarodnog javnog prava – u odnosu na sudske postupke koji se mogu voditi protiv jedne države pred domaćim sudovima druge države (vidi spojene slučajeve Ustavnog suda KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, rešenje o neprihvatljivosti od 30. januara 2019. godine, stavovi 58 i 59, vidi, *mutatis mutandis*, i slučajeve ESLJP-a, *Jones i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavke 34356/06 i 40528/06, presuda od 14. januara 2014. godine i *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 35763/97, presuda od 21. novembra 2001. godine).
47. Pored toga, u slučaju *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, ESLJP je argumentovao sledeće: “*Pravo na pristup sudu može biti predmet ograničenja, ako ono ne pripada suštini prava. Takva ograničenja treba da slede legitiman cilj i da su proporcionalna. Priznanje suverenog imuniteta države u građanskim postupcima sledi legitimni cilj poštovanja međunarodnog prava [...]. Što se tiče proporcionalnosti, koliko je to moguće, Konvencija treba da se tumači u skladu sa drugim pravilima međunarodnog prava, uključujući i ona koja se odnose na imunitet država. Dakle, mere preduzete od države koje odražavaju opšta pravila međunarodnog prava o imunitetu država, u načelu, ne mogu da se posmatraju kao neproporcionalno ograničenje prava na pristup sudu*”. Takav stav po pitanju tenzije između načela suverenog imuniteta država i prava na pristup pravosuđu (sudu) naglasio je i Međunarodni sud pravde (vidi, na primer, slučaj *Nemačka protiv Italije; intervencija Grčke*, presuda od 3. februara 2012. godine).
48. U svetlu gore navedenih argumenata, Sud smatra da je važno istaći činjenicu da se odluke redovnih sudova Kosova, u slučajevima podnosioca zahteva, nisu bavile njihovim pravom da potražuju naknadu štete, već samo mesnom nadležnošću sudova Kosova za sprovođenje postupka protiv druge države.
49. Naime, pozivajući se i na navode podnosioca u vezi sa primenom Ženevske konvencije u njihovim sudskim predmetima, Sud primećuje da su se podnosioci samo pozvali na tu Konvenciju, ali nisu pružili dalje argumente u vezi sa tim navodom (vidi, nedavnu odluku Ustavnog suda o spojenim zahtevima: KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citiran u tekstu iznad, stav 61).

50. Sud ponovo naglašava da njegov opšti stav da sama činjenica da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom odluka Vrhovnog suda ili drugih redovnih sudova, kao i samo pominjanje članova Ustava ili međunarodnih instrumenata, nisu dovoljni da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju da pruže obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi slučaj Ustavnog suda KI136/14, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, podnosilac *Abdullah Bajginca*, stav 33).
51. Sud takođe ponavlja da su iznete činjenice i navodi podnosioca gotovo identični sa onim u nekoliko ranijih zahteva o kojima je Sud odlučio da su neprihvatljivi, kao očigledno neosnovani na ustavnim osnovama (vidi odluku Ustavnog suda u spojenim slučajevima: KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citiranu u tekstu iznad, KI73/17, KI78/17 i KI85/17, citiranu u tekstu iznad, KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17, citiranu u tekstu iznad, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citiranu u tekstu iznad).
52. Kao rezime, Sud smatra da zahtevi podnosioca ne dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima prouzrokovali povrede njihovih prava zagarantovanih Ustavom, odnosno članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, članom 6. EKLJP ili članom 15. UDLJP.
53. U zaključku, Sud nalazi da su zahtevi podnosioca očigledno neosnovani na ustavnim osnovama i da se moraju proglašiti neprihvatljivim na osnovu pravila 39 (2) Poslovnika.

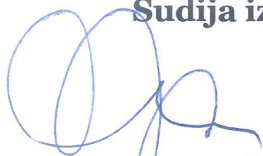
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, dana 14 maja 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi